

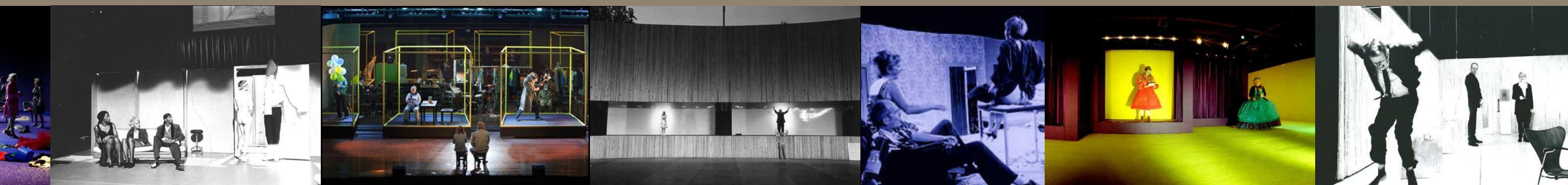

DANZ

r u i m t e l i j k o n t w e r p

over

Sanne Danz 'schept ruimte' sinds eind jaren tachtig. Ze studeerde ruimtelijke vormgeving aan de academie voor beeldende kunsten Minerva in Groningen en deed vervolgens een postacademische studie aan de gerenommeerde Rijksacademie te Amsterdam.

Sindsdien ontwierp ze ruim honderddertig decors voor toneel, mime, dans en opera; voor jong en oud, binnen en buiten, in schouwburgen, boerenschuren, fabriekshallen en caravans.

In 1989 was ze finalist voor de Prix de Rome Beeldende Kunst & Theater. Haar werk maakte deel uit van de Nederlandse inzending naar de Praagse Quadriennale PQ (International Exhibition of Scenography and Theatre Architecture) in 2003 en 2007 en was te zien op verschillende tentoonstellingen over ruimtelijk ontwerp, onder meer in het Nederlands Architectuurinstituut NAI.

Daarnaast werkt Danz als tentoonstellingsvormgever en als docent scenografie aan verschillende kunstacademies.

Tentoonstellingen ontwierp Danz voor onder meer het Nederlands Vormgevingsinstituut, mode-ontwerpers Viktor & Rolf en het Fries Museum.

Voor academie Minerva maakte ze een jubileumtentoonstelling in een leegstaand flatgebouw en voor de AVRO een groot aantal schatkamers voor de finale van het Nederlands Kampioenschap Sparen 2003, die in twaalf musea tegelijk getoond werd.

De laatste jaren is Danz vooral werkzaam geweest in 'de grote zaal', oftewel het klassieke prosceniumtheater. Voor het ontwerp van de voorstelling 'Alice in Wonderland' van MAAS theater en dans, dat zich speciaal tot de specifieke eigenschappen van dit soort zaal bekent, ontving ze de Gouden krekel 2016 voor 'beste podiumpresentatie'

Ook is er de laatste jaren behoefte ontstaan aan meer diepgang en reflectie op het vakgebied. Danz was van 2008 tot 2013 verbonden aan het Fonds BKVB (als extern deskundige commissie vormgeving) en aan het Theaterinstituut TiN (jurylid voor de Nicolaas Wijnbergprijs). Ze is sinds 2016 redactielid Platform-Scenography, dat zich sterk maakt voor meer zichtbaarheid en verdieping van de scenografie, ook buiten het theater. Ze was curator voor de Nederlandse inzending voor de PQ2015. Met haar interdisciplinair samengestelde team won de de Gold Medal for Best curational concept for an exhibition.

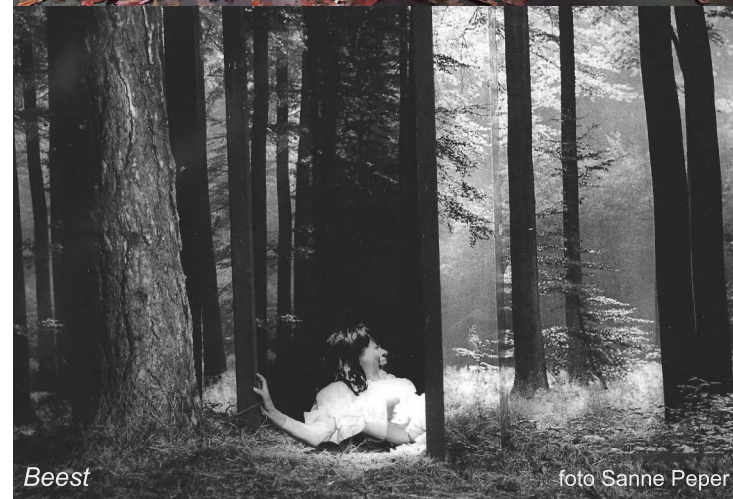
De grote verkiezingsshow

foto Phile Deprez

Maanvirus

foto Phile Deprez

Beest

foto Sanne Peper

Hagedissehuid

foto Arien de Vries

werkwijze

Als ontwerper ben ik tegelijk bescheiden en dwingend. Ik maak monumentale ruimtes die een grote invloed hebben op de beleving van wie zich er in bevindt of er naar kijkt; tegelijk zijn het ruimtes die vaak als vanzelfsprekend ervaren worden. Ruimtes die ruimte geven, aan performers, toeschouwers of gebruikers – aan verbeelding.

Less is more. Met hoe weinig kan ik toe om zoveel mogelijk teweeg te brengen. Ik zoek naar net voldoende tekens om bij een beschouwer de verbeelding in gang te zetten. Een enkele associatie is genoeg – het ene tikje dat een kettingreactie veroorzaakt. Ik ben er van overtuigd dat er meer te beleven valt in het eigen hoofd dan waar dan ook. Ook denk ik dat zich in ieders hoofd zoiets als een collectieve beeldbank bevindt – één die grotendeels leeftijdsonbepaald en grensoverschrijdend is. Het is de kunst deze te ontsluiten, maar zonder opdringerig te zijn. Hoe meer hints, hoe makkelijker maar ook saaier het wordt. Een volledig uitgewerkt beeld ervaar ik zelf als kijker als weinig opwindend: het is al klaar, ik heb er niks meer aan toe te voegen. Veel liever krijg ik een kleine aanwijzing en rolt het balletje vanzelf verder, beelden oproepend die voor een deel algemeen, maar voor een ander deel ook sterk persoonlijk zijn.

Ik noem mijn toneelbeelden graag 'mentale ruimtes' (of *Seelenräume* als ik in Duitsland werk).

Het zijn uiteraard ook concrete ruimtes – in die zin dat ze fysiek aanwezig en begaanbaar zijn. Abstract is een term die mij minder bevalt. Ik maak ruimtes die als abstract ervaren worden, maar dat eigenlijk niet zijn; en ook ruimtes die realistisch ogen - maar dat evenmin zijn. Ze verwijzen nooit één op één, zijn geen representaties van een bestaande werkelijkheid.

Voor *De grote verkiezingsshow* van Het zuidelijk toneel ontwierp ik een rechtszaal, een deel van de hal en de herentolletten – alles compleet en uitgewerkt als waren het filmsets. Het ruimtelijk arrangement bleef echter transparant: het waren (draaiende, rijdende) ruimtes binnen een grotere, noem het abstracte ruimte en al was de focus op één ervan, de andere ruimtes waren altijd in zicht. Bij *Maanvirus* van MAAS, een huiskamerdrama met horrorelementen, stond een kamer op toneel, met lambriseringen, weelderig behang, een antieke klok en een

schoorsteenmantel. Maar de kamer zelf had een verwrongen perspectief en stond als een los object in een grotere ruimte. De huiskamer in *Vlees en bloed* (Suver Nuver) was een gerecycled decor uit het amateurtoneel, grof afgezaagd met een kettingzaag en met een verhoogde boksring-vloer erin die de deuren blokkeerde. Hetzelfde decor behing ik opnieuw met fotobehang van een bos en plaatste het vervolgens in een echt bos op Terschelling voor de voorstelling *Beest*. En voor *Hagedissehuid*, dat zich afspeelde in alweer een huiskamer maar uitgevoerd werd in de kelder tevens bar van theater Bellevue, verhoogde ik de vloer zo dat de acteurs met hun hoofd bijna het - al aanwezige, en voor de gelegenheid huidkleurig geschilderde - plafond raakten. Het jaar 2013 was het jaar van de Oriënt: achtereenvolgens ontwierp ik het toneelbeeld voor een muziektheaterstuk gebaseerd op de *Verhalen van 1001 nacht*, de Mozarts 'Turkenopera' *Die Entführung aus dem Serail* en de nieuwe opera *Ali Baba und die vierzig Räuber*. *1001 nacht* kreeg een metalen staketsel van meerdere verdiepingen, met een beweegbare bug en verschuifbare geperforeerde schermen, geïnspireerd op de mashrabiya, het scherm dat de vrouwen in de harem de mogelijkheid biedt naar buiten te kijken zonder zelf zichtbaar te zijn. De beweging van het sluiëren en ontsluiëren was het leidend principe. *Ali Baba* kreeg een landschap, met achterop een hoge heuvel, van Turks tapijt. Dit lag iets schuin en ook deels over de orkestbak, waardoor het leek of het zo het theater was komen binnenvliegen (en de grot met de schat bevond zich eronder, was een ballenbak vol gouden ballen, zichtbaar dankzij spiegels in de deksel). Maar voor *Die Entführung*, dat zich afspeelt in een harem, ervoer ik het oriëntaalse als folkloristische versiering die alleen maar afleidde van het actuele liefdesdrama. Dit toneelbeeld kreeg geen enkele verwijzing naar de Oriënt.

Tenslotte is er de aanwezigheid van de toeschouwer. Essentieel. Het liefst integreer ik de plaatsing van het publiek in het ruimtelijk ontwerp: door het aan een bar rond het speelvlak te zetten, of aan een catwalk, zoals bij *Voorjaarsoffer* (MAAS). Eens groef ik de tribune in voor een verlaagd perspectief. Wanneer, zoals meestal, de publieksoptelling vaststaat en van één kant op de speelvloer kijkt, is de grens, de zogeheten vierde wand, altijd punt van aandacht. Soms doe ik er alles aan deze grens te verzachten - door bijvoorbeeld uit te bouwen door de 'lijst' heen (*Op de ziel*, Het zuidelijk toneel). Andere keren trek ik juist een harde grens, met bijvoorbeeld een extra lijst of kader, zoals *Alice in wonderland* of *Magic Afternoon*. Het kijkdooseffect zuigt de blik naar binnen en zorgt zo voor de gewenste betrokkenheid.

De verhalen van 1001 nacht

foto Phile Deprez

Ali Baba und die vierzig Räuber

foto Bettina Stoss

Voorjaarsoffer

foto Phile Deprez

Op de ziel

foto Phile Deprez

De driestuiveropera

project: toneelbeeld
opdrachtgever: Noord Nederlands
Toneel
locatie: schouwburgen in
heel Nederland
(reisvoorstelling)
ontwerp: Sanne Danz
team: regie Matthijs Rümke
kostuums Tessa Lute
licht Marc van Gelder
2000

De klassieker van Bertold Brecht over Mackie Messer wordt losjes uitgevoerd door cabaretiers. Zij combineren hun personages met hun eigen persoonlijkheid als stand-up comedians. Een voorstelling naar de geest van Brecht, niet naar zijn letter.

Drie factoren bepaalden het ontwerp. Het grote aantal acteurs vereiste een groot speeloppervak. De plaatsaanduidingen worden in de tekst genoemd en behoefden dus weinig visuele illustratie. En last but not least: het kostuumontwerp was flamboyant. Ik besloot dus tot extreme leegte: een toonzaal voor mise-en-scène en kostuums. De basis van de bühne (poten en friezen) liet ik ongemoeid, maar voerde deze uit in wit vinyl. Zo ontstond een genadeloze ruimte waarin het kleinste detail benadrukt wordt.

Ik beschouw dit ontwerp als een kernwerk. Niet eerder was de werking zo groot bij een zo terughoudend ontwerp. Sindsdien zie ik scenografie vooral als *ruimte geven*.

"Decorontwerpster Sanne Danz ontwierp een lichtend witte zetting die de voorstelling optilt als een diamant." De Volkskrant

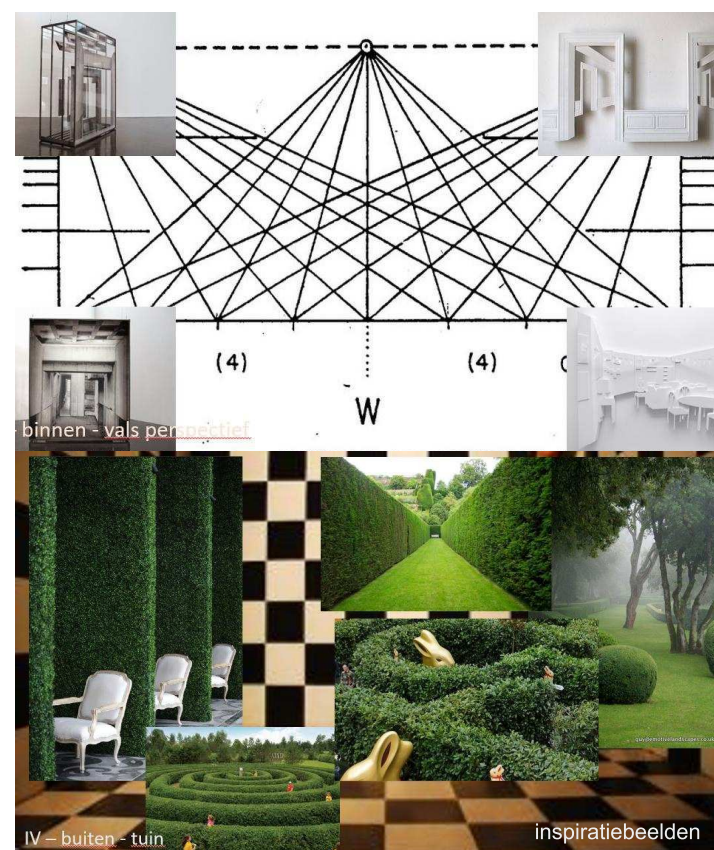

foto's Karel Zwanewveld

Alice in Wonderland

project: toneelbeeld
opdrachtgever: MAAS theater en dans
locatie: schouwburgen door heel Nederland
ontwerp: Sanne Danz
team: regie Moniek Merkx
kostuums Carly Everaert
licht Gé Wegman
techniek Peter Raaijmakers, Paul van der Zouwe
stage Mirja Bons
bouw Firma Smits

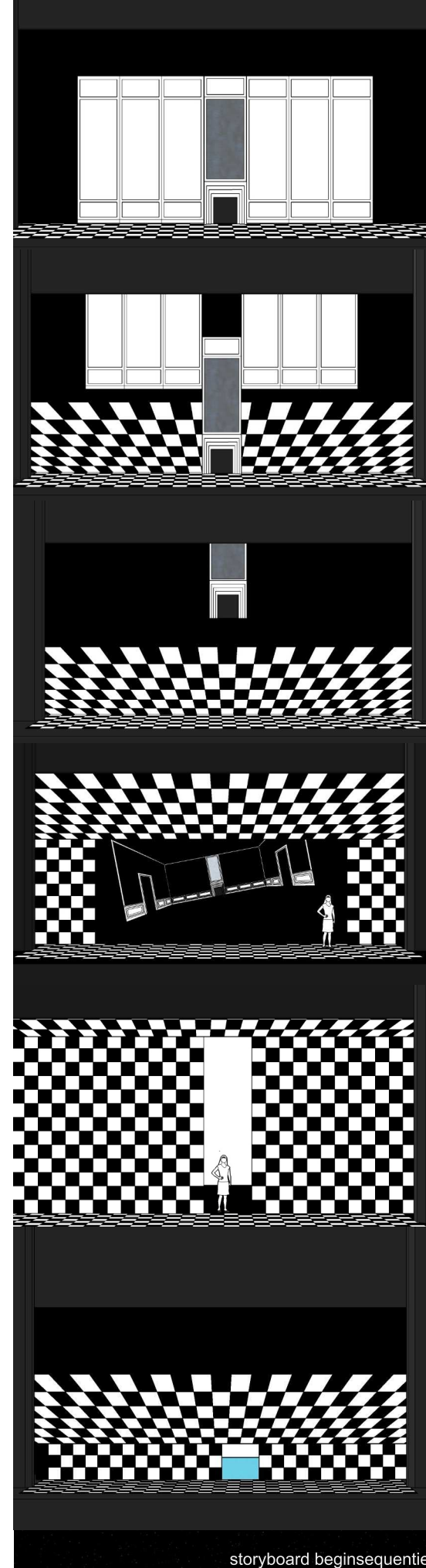
2016

**GOUDEN KREKEL VOOR DE MEEST
INDRUKWEKKENDE
PODIUMPRESNTATIE IN 2016:
Sanne Danz voor haar decorontwerp
van *Alice (8+)* door MAAS theater en
dans**

Het juryrapport:

'De golf van bewondering die door de zaal heen gaat, houdt de hele voorstelling aan: het zwart-wit geblokte decor van de grote zaal productie Alice van MAAS theater en dans verschiet bedwelmend knap van perspectief en kleur. En toch blijft het ontwerp helder, in de geest van Mondriaan. Decorontwerpster Sanne Danz geeft met regisseur Moniek Merkx een duidelijke boodschap af: in deze imposante voorstelling over de wonderlijke wereld van Alice (uit Alice in Wonderland van Lewis Carroll) draait het om de verbeelding, de binnenwereld, de fantasie en dat gaan de makers ten volle benutten. Het telkens van uitzicht verspringende, geometrische decor van Danz speelt met het schier onmogelijke gegeven dat Alice van lengte verandert. Danz jongleert secuur met doorkijkjes, gezichtsbedrog en perspectief doordat wanden verschuiven, draaien en in hoogte verspringen. Dat levert met de kleurrijke, carnavaleske kostuums van Carly Everaert en het licht van Gé Wegman een betoverende, filmische beeldervaring op. Als een kijkdoois zuigt het decor je mee het avontuur in, van Alice en alle wonderlijke wezens die ze ontmoet in die gekke wereld achter dat kleine deurtje en die wonderlijke draaispiegel.'

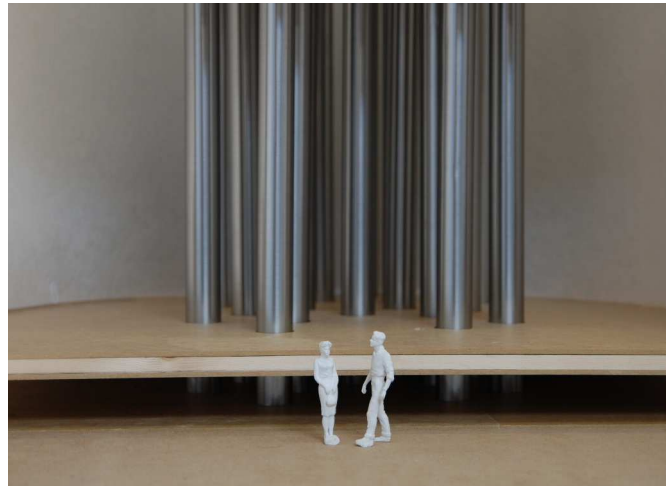
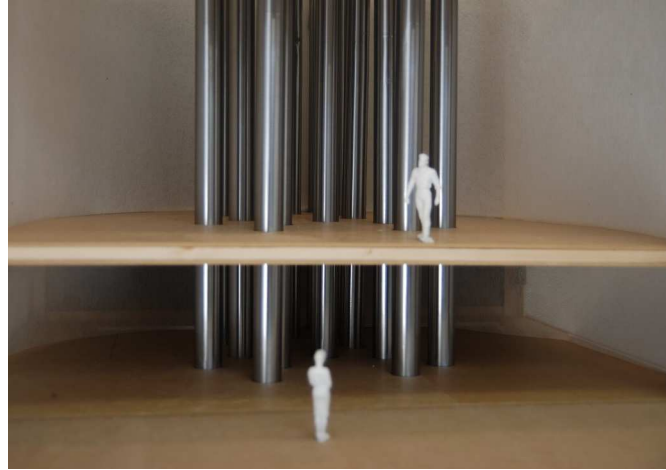
storyboard beginsequentie

Rusalka

project: toneelbeeld opera
 opdrachtgever: Stadtheater Dortmund
 locatie: Opernhaus Dortmund
 ontwerp: Sanne Danz
 team: regie Jetske Mijnsen
 kostuums Christine Mayer
 licht Ralph Jürgens
 assistentie Lonneke Cuppen

2010

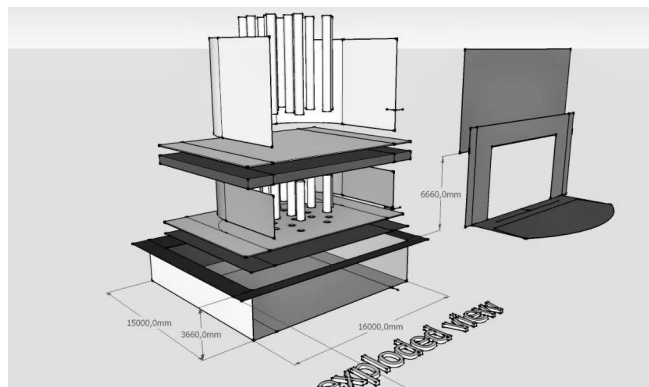

De opera van Dvorak uit 1901 vertelt van de onmogelijke liefde tussen de waternimf Rusalka en een aardse prins. Om bij hem te kunnen zijn moet ze mens worden. Hij verlaat haar voor een ander, zij kan niet meer terug en moet verder als dwaallicht. Een symbolistisch sprookje dat eindigt in de dood.

Mijnsen herinterpreteerde het verhaal aan de hand van Carl Jungs dualiteitstheorie en maakte een parabel over volwassen worden: onvolkomen zijn, groeien en uiteindelijk 'heel' worden. Met behulp van de in het theater aanwezige hefpoedra is dit verbeeld in een split-screen toneelbeeld. Boven en onder, maar met een identieke plattegrond. Nu eens is de ene, dan weer de andere wereld aan zet; de scheidslijn verschuift en biedt zo steeds een ander perspectief.

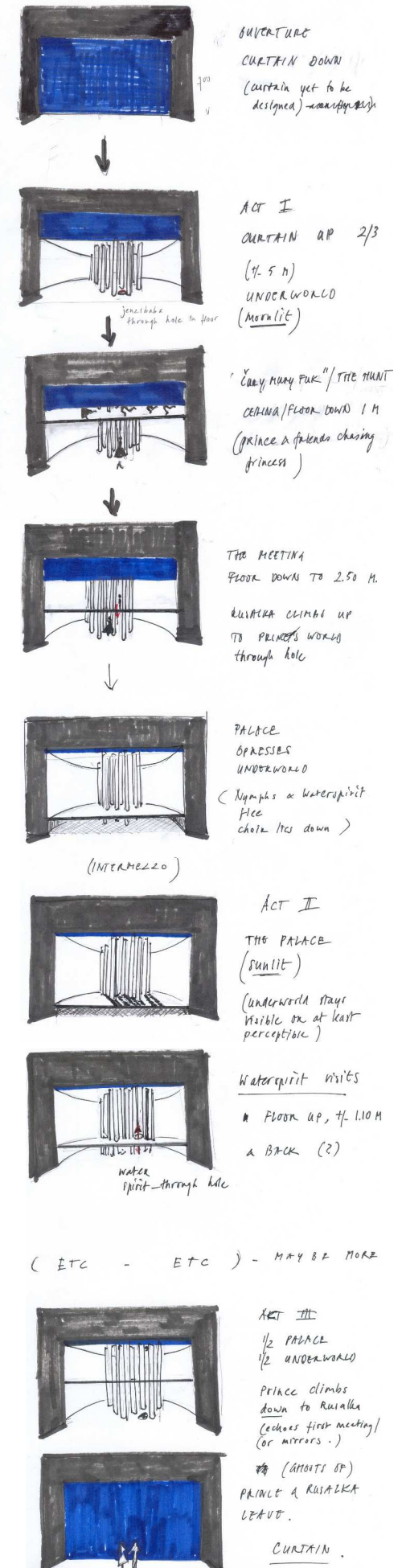
Aan het slot is er, in plaats van de onherroepelijkheid van de dood, een nieuw begin. De tussenruimte tussen beide werelden opent zich en biedt letterlijk een derde weg. Rusalka en haar prins verdwijnen samen in een ongedefinieerde ruimte.

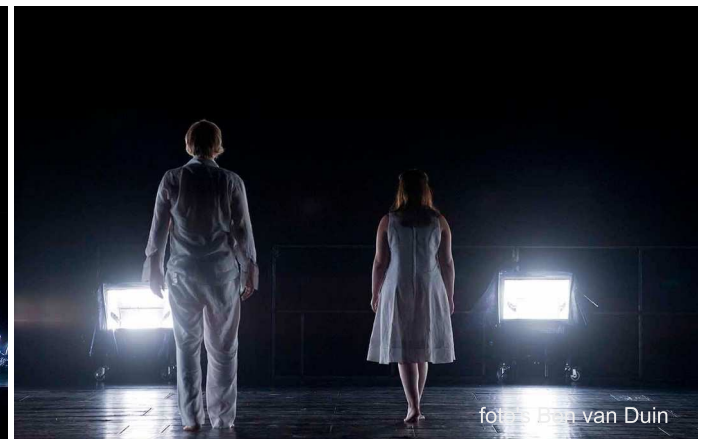
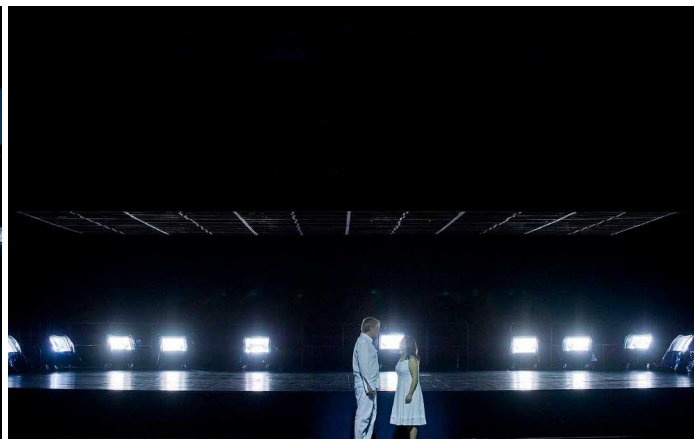
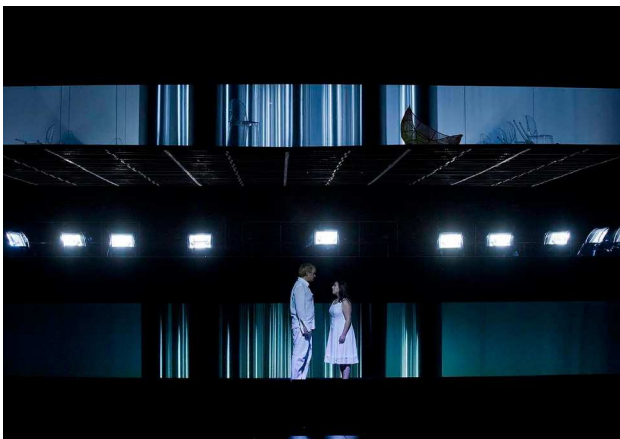
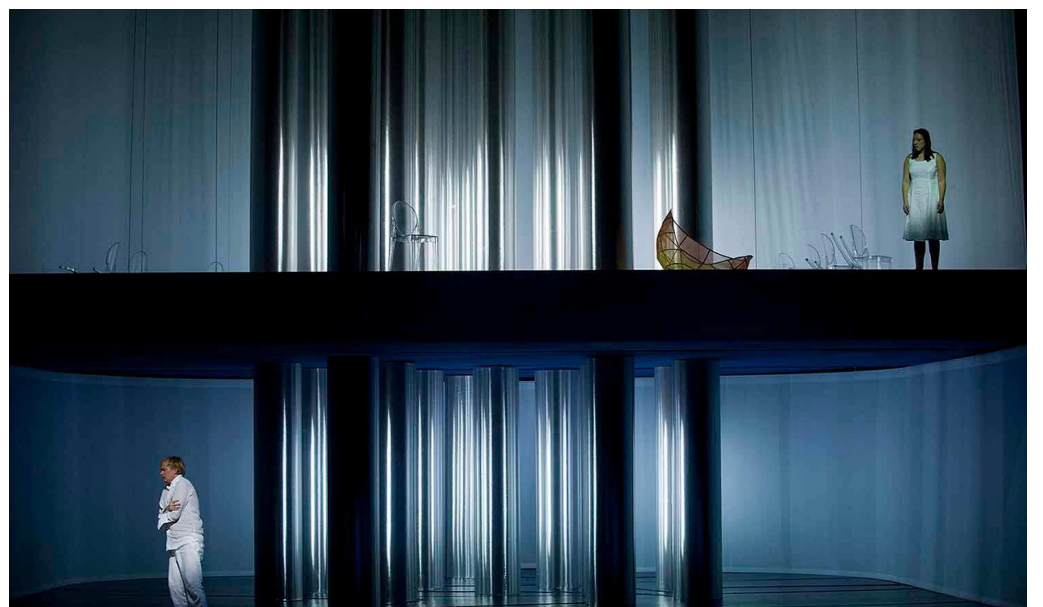
'diese Rusalka geht unter die Haut' - Westdeutsche Allgemeine Zeitung

maquette, ontwerpschetsen

RUSALKA - MAIN SET PRINCIPAL

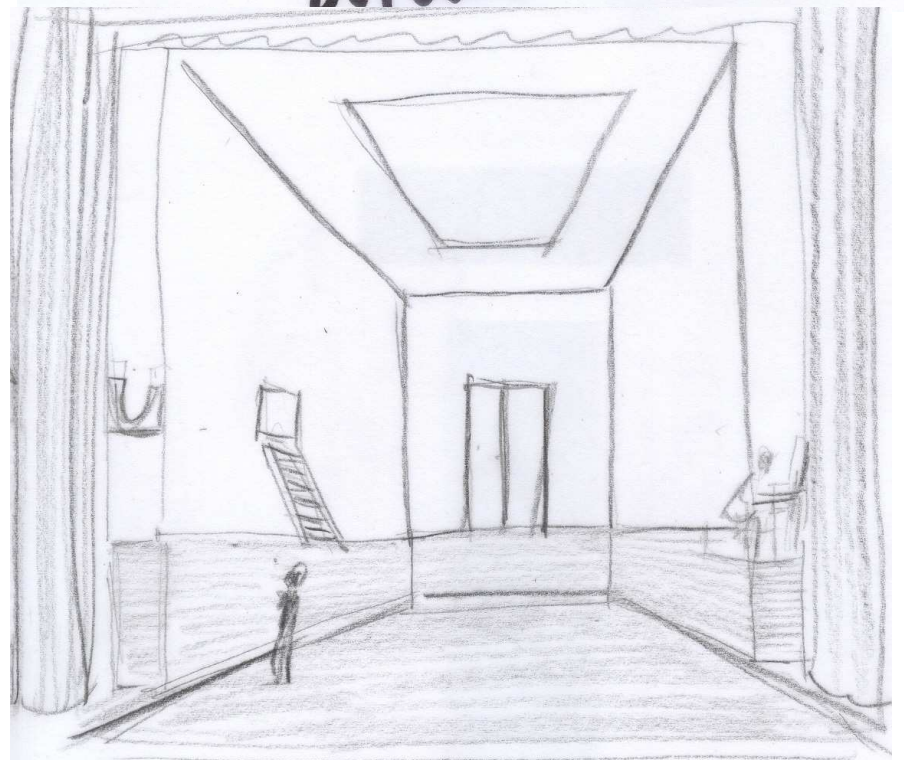
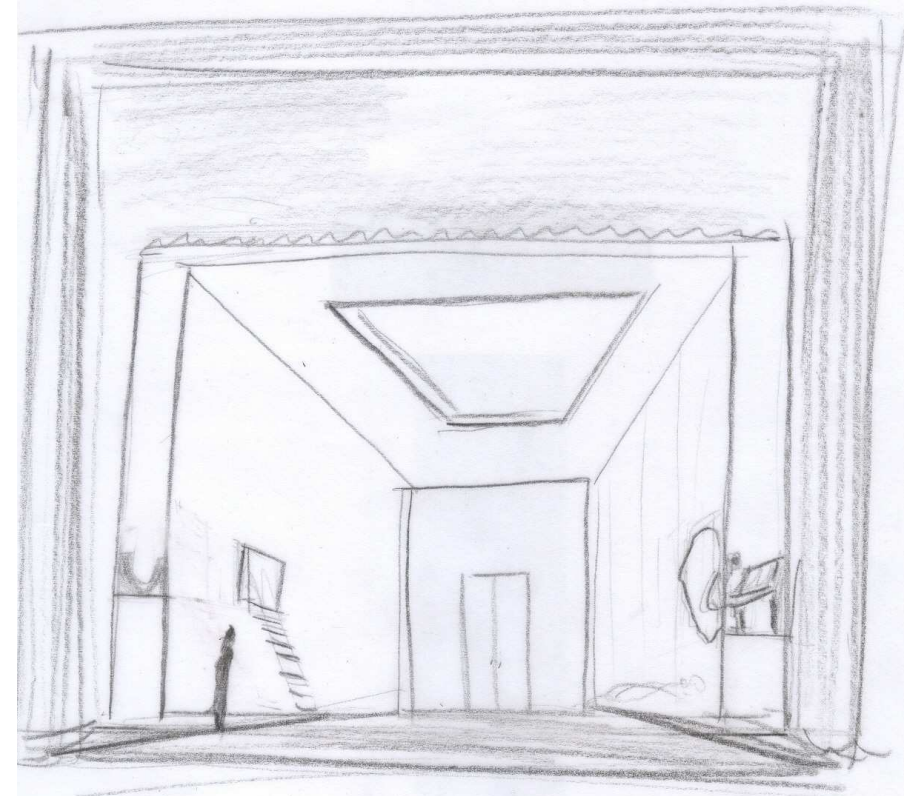
Oblomov

project: toneelbeeld
opdrachtgever: Het Zuidelijk Toneel
locatie: schouwburgzalen
door heel Nederland
ontwerp: Sanne Danz
team: regie Matthijs Rümke
kostuums Marike
Kamphuis
licht Gé Wegman
stage Arianne van
Boxmeer
bouw Brinkman Decor

2007

Ilya Oblomov is een van de laatste grootgrond-bezitters in het Rusland van de 19e eeuw. Een lethargische melancholicus die zich heeft verschanst in zijn woning, waar vrienden tevergeefs proberen hem in beweging te krijgen. Ook zijn grote liefde geeft het op en trouwt een ander. Ik wilde Oblomov letterlijk laten wegzinken. Praktische onhaalbaarheid leidde tot de omkering: het maaiveld stijgt waardoor de vloer lijkt te dalen. En op het maaiveld gaat het leven door. Tenslotte zit Oblomov in een zompige kelder waar, met een guts rioolwater, zijn laatste bezoeker binnenspoelt.

"(...) Sanne Danz ontwierp een ingenieus decor. Papieren wanden laten, aanvankelijk, de buitenwereld door. Kluchtig barsten ze open en zo tuimelen zijn gasten Oblomovs kamer binnen. Maar later wordt het papier opgetrokken en komen er muren van beton voor in de plaats: Oblomov wordt in een soort bunker opgesloten. Dat is grappig en triest." (NRC Handelsblad)

Suver Nuver

project: scenische huisstijl voor mimegezelschap Suver Nuver

opdrachtgever: Stichting Suver Nuver

ontwerp: Sanne Danz

locaties: vlakke vloer-theaters, een boerenschuur, een caravan, duinpan, circustent, bos, etc

team: concept en uitvoering Dette Glashouwer, Henk Zwart, Peer van den Berg
diverse eindregisseurs kostuums Marike Kamphuis
licht Jeroen Kriek, Bernd Wouhuysen, Gé Wegman

1989 - 2008

Suver Nuver maakte experimentele, rauwe, zeer persoonlijke en fysieke voorstellingen in zowel het zogeheten kleine zalen-circuit als op locatie. Er werd gewerkt vanuit onderzoek en improvisatie, altijd naar aanleiding van persoonlijke fascinaties voor de wereld om ons heen. Onderwerpen waren bijvoorbeeld lichamelijk verval (*De weg van het vlees*, 1991), de zoektocht naar geluk (*Risk*, 1995) of de ander (*Negerangst*, 1994). Het ruimtelijk ontwerp onstond zodoende gaande het werkproces. Het was de kunst een ruimte te scheppen die enerzijds altijd ten dienste stond van het (zeer fysieke) spel, maar die het geheel ook inhoudelijk richting gaf. Vaak ging het om direct reageren en meegeven, maar even zo vaak om terugduwen en contrast zoeken. Mijn inbreng was groot.

De samenwerking met Suver Nuver is door de duur en door het feit dat we als het ware samen opgroeiden, zeer bepalend geweest voor de ontwikkeling van mijn werk. Dit is waar mijn wortels liggen: in kleinschalige, onconventionele projecten op vaak vreemde plekken, met weinig voorbereidingstijd en weinig geld, maar met veel vrijheid en urgentie.

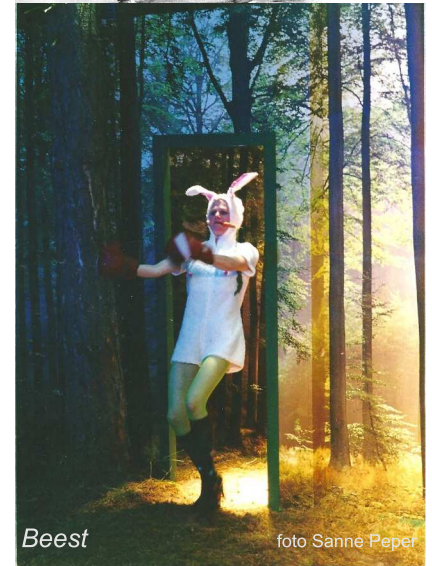
Nachtwerk foto Reijn van Koolwijk

Gleon foto n.n.

Troost foto Sanne Peper

Beest foto Sanne Peper

Peep foto Sanne Peper

Negerangst

foto Reijn van Koolwijk

King Arthur integraal

foto Stephan van Heesteren

Wereldverbetersaars

foto Sanne Danz

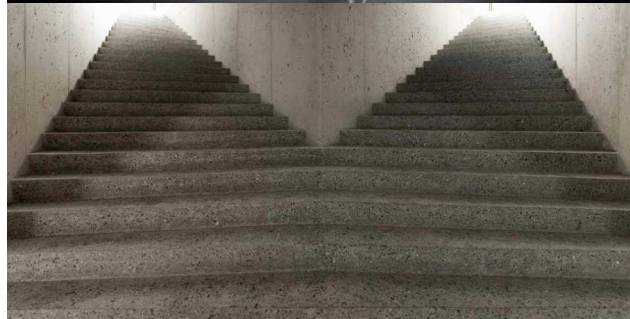
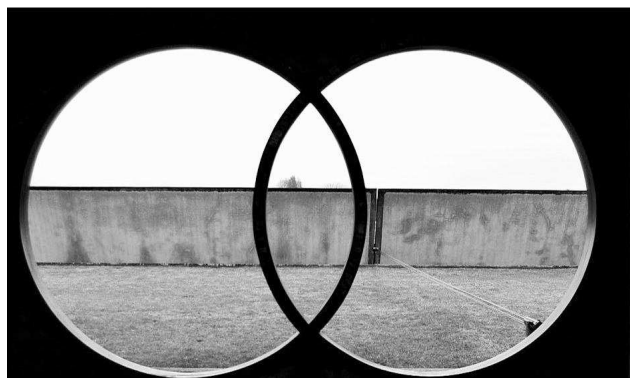

Risk

foto Reijn van Koolwijk

De tweeling

project: toneelbeeld (pitch)
opdrachtgever: van den Ende
Theaterproducties
locatie: Nieuwe de la Mar-
theater en tien
schouwburgen in
Nederland
ontwerp: Sanne Danz
2014

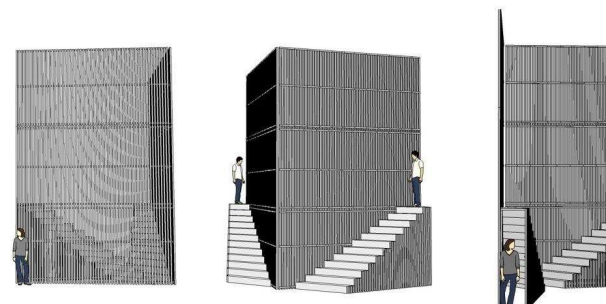
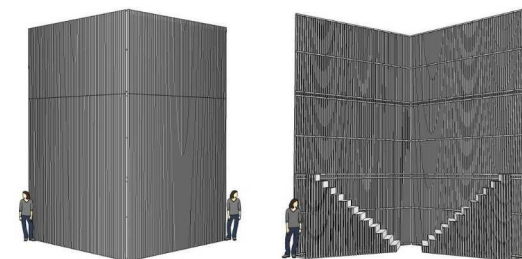
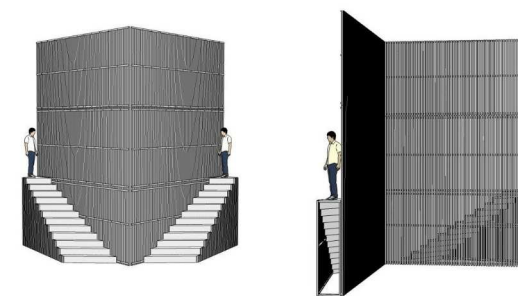
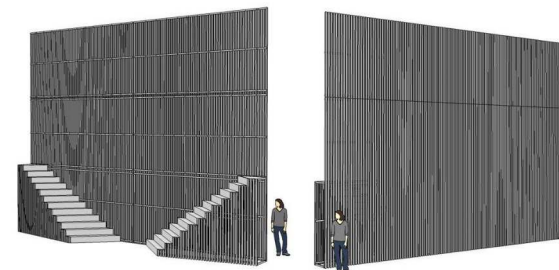
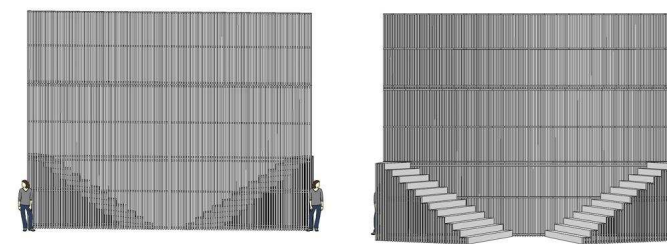

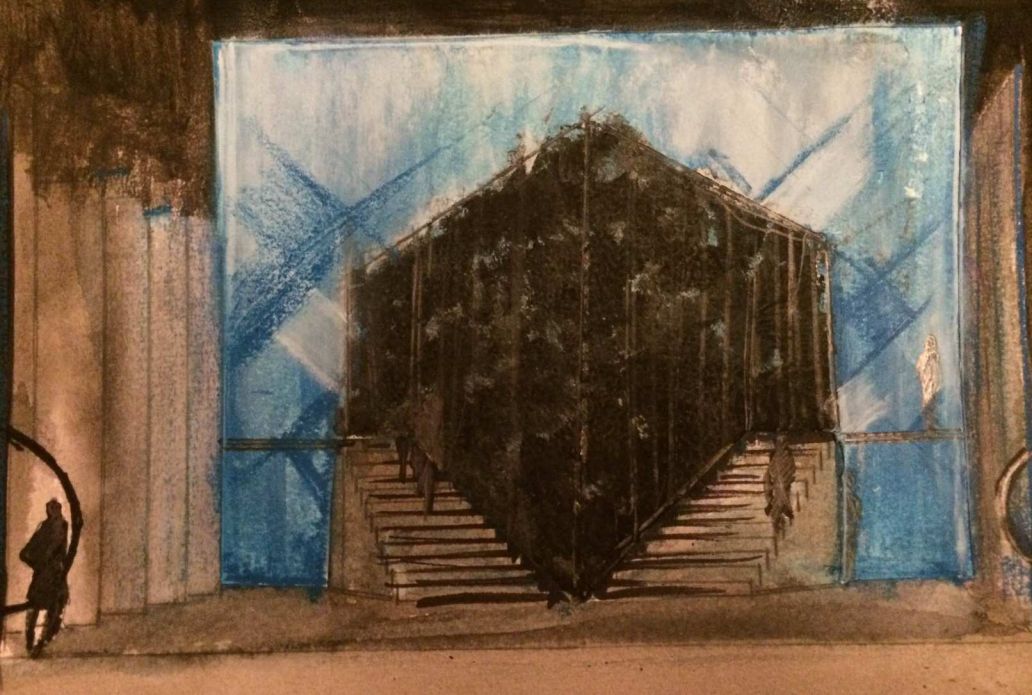
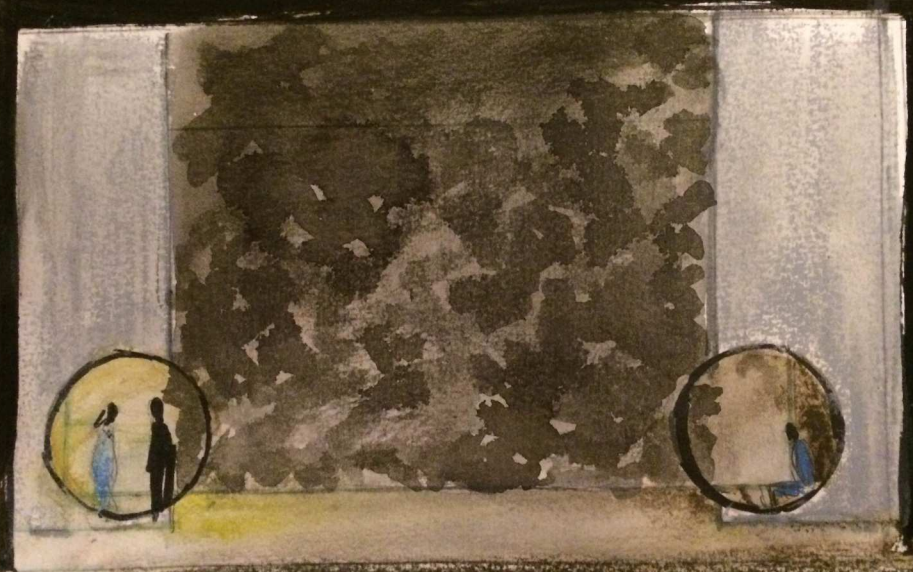
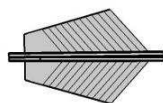
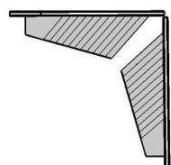
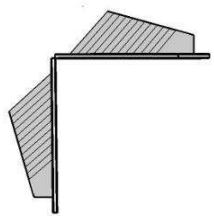
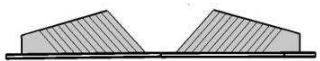
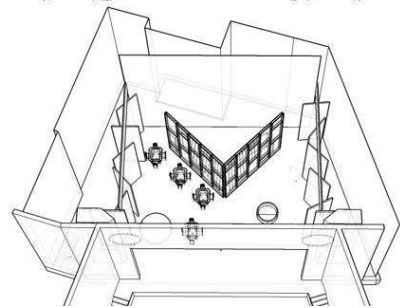
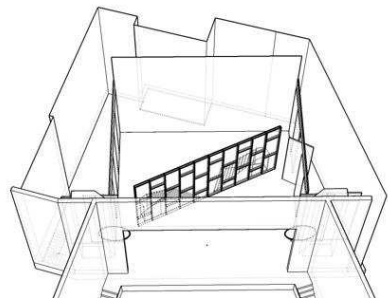
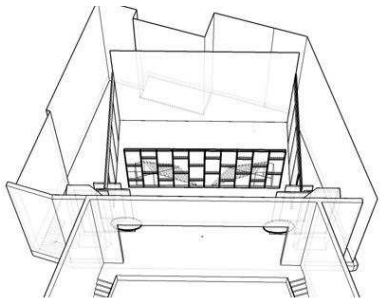
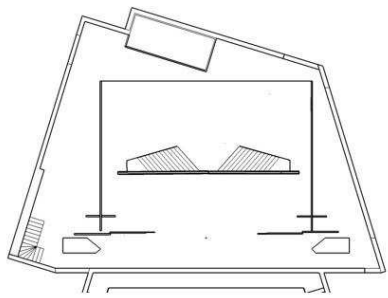
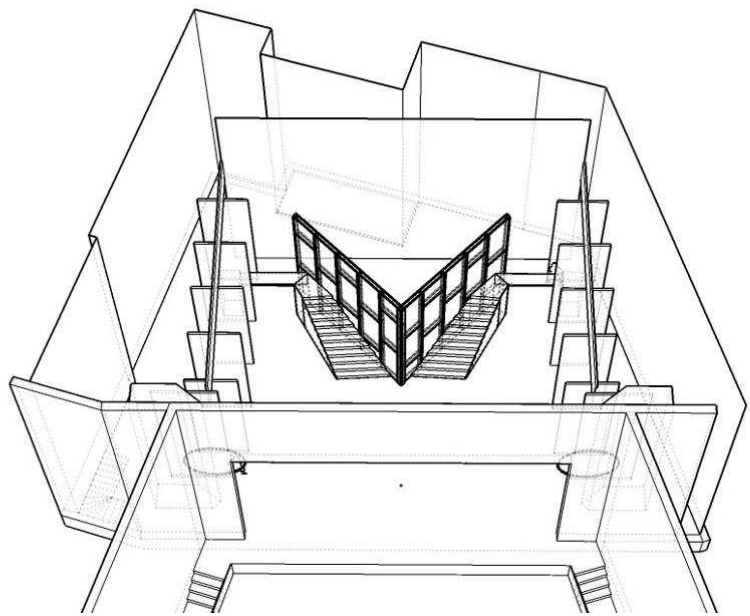
De tweelingzusjes uit de roman van Tessa de Loo zijn op jonge leeftijd gescheiden. De één groeit op in Nederland, de ander in Duitsland. De oorlog brengt hen samen en drijft hen vervolgens uit elkaar. Een verhaal over verraad en vergeving.

In de musicalbewerking wordt veelvuldig geschitst tussen beide levens, waarbij zowel de verschillen als de symmetrie opvallen. In mijn voorstel voor het toneelbeeld is de ruimte verdeeld door een hoge, iets transparante scheidingswand met trappen aan één zijde en een draaipunt in het midden. Door de wand te draaien kan geschakeld worden tussen de verschillende locaties en sferen. Essentieel aan het ontwerp is het gegeven van synchroniteit. Het beeld is altijd split-screen: al ligt de focus dan bij het ene, dan bij het andere zusje, op de achtergrond gaat altijd ook het andere leven door.

De 'ringen' in de verrijdbare schermen grijpen bij aanvang in elkaar, worden dan uiteen getrokken. Pas aan het slot wordt de verbinding weer tot stand gebracht.

inspiratiebeelden en ontwerpschetsen

Die Entführung aus dem Serail

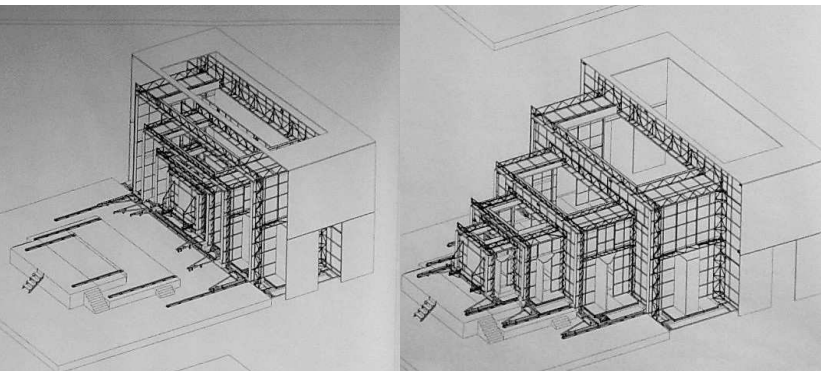
project: toneelbeeld opera
opdrachtgever: Aaltotheater
locatie: Aaltotheater, Essen
ontwerp: Sanne Danz
team: regie Jetske Mijnsen
kostuums Arien de Vries
licht René Dreher
techniek en bouw Aaltotheater

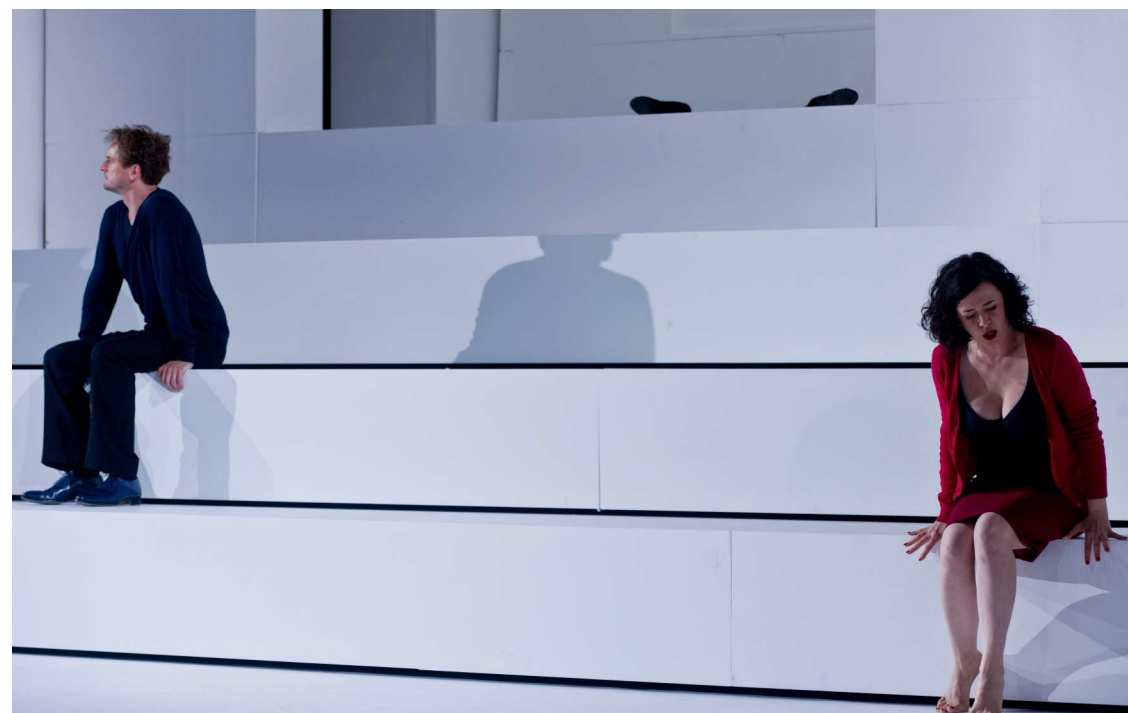
2012

In de opera van Mozart draait het om de Spaanse edelman Belmonte, zijn geliefde Konstanze en de Turkse pasja Selim, die Konstanze gevangen houdt in zijn harem. Een tweede trio bestaat uit de bedienden van de drie. Het schijnbaar eenvoudige verhaaltje van de bevrijding van Konstanze herbergt een veel gecompliceerder en vooral hedendaagser verhaal over de liefde. We hebben er voor gekozen iedere verwijzing naar de Oriënt weg te laten en het verhaal uit te benen tot wat wij als de essentie beschouwen. De uitgangruimte is een witte, hoge kamer met een deur links en een deur rechts; een ontmoetingsruimte. Gaande de opera herhaalt deze ruimte zich schijnbaar eindeloos, als in het beroemde Droste-blikje. De ruimte schuift op hoge snelheid in en uit; tegen het einde is de ruimte een diepe trechter, waarin de twee driehoeksverhoudingen haast grafisch worden getoond.

'Radikal und konsequent (...) Diese Inszenierung war dringend notwendig' - Der neue Merker

ontwerp, maquette, voor- en achterzijde decor in het theater

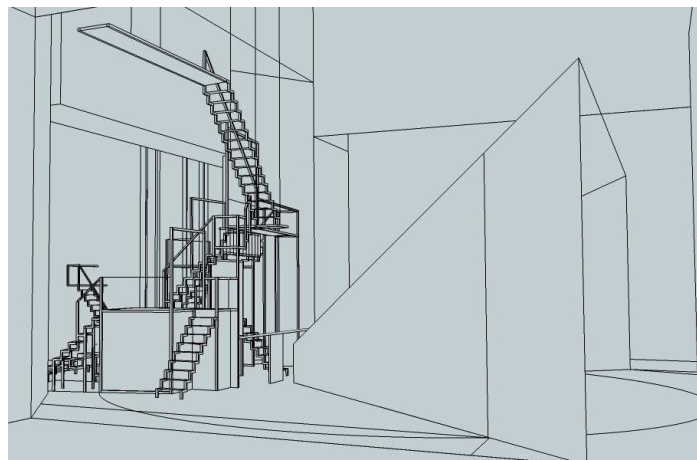
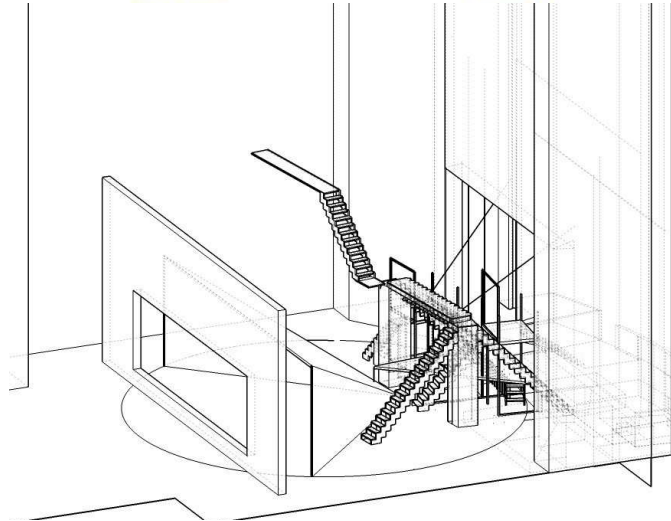
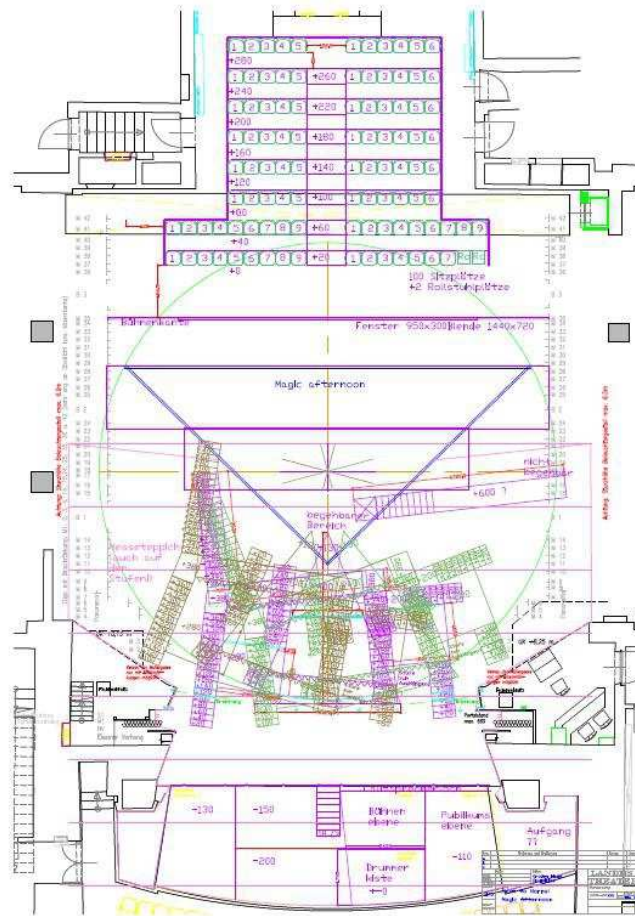

Next to normal / Magic afternoon

project: twee voorstellingen in één ruimte
opdrachtgever: Landestheater, Linz
locatie: Grosses Haus an der Promenade
ontwerp: Sanne Danz
2014

Het oude theatergebouw aan de Promenade in Linz stond op het punt verbouwd te gaan worden. Tijdens het wachten daarop wilde het Landestheater een tweetal voorstellingen langere tijd laten spelen in de voormalige grote zaal: één in de reguliere opstelling, één op het achtertoneel: rug aan rug. Het idee was een zwart doek te hangen halverwege (de uitvoeringen waren niet gelijktijdig). Als ontwerper voor beide voorstellingen kon ik het gordijn-idee terzijde schuiven. De grote voorstelling, een musical, kreeg het hele toneelhuis, met uitzondering van een helling; de andere, een veel intiemer toneelstuk voor een klein publiek, vond plaats in een trechervormige ruimte waarvan het dak te zien (en te gebruiken) was als helling in het toneelbeeld van de musical. Een typische win-win-situatie: beide voorstellingen hadden veel meer ruimte dan gedacht.

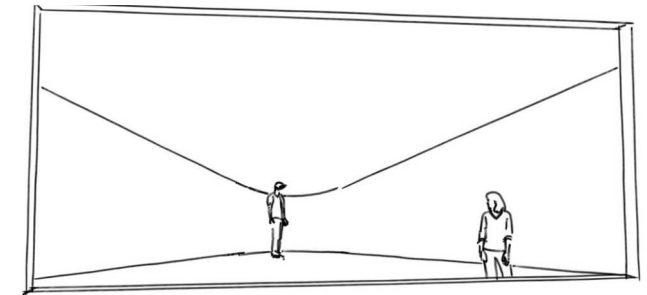

Magic afternoon

team: regie Viktoria Pilcher
kostuums Christian
Schmidleitner
licht en bouw Landestheater

Een in Oostenrijk roemrucht stuk uit de sixties. Op een bloedhete dag ontmoeten vier vrienden elkaar in een appartement in de stad. Na veel drank en drugs laat één van hen het leven.

Voor deze uitvoering, op het achtertoneel van de schouwburgzaal is een speciale tribune ontworpen te bereiken via de coulissen. Van daaraf kijkt het publiek door een venster in een hoge houten wand - de 'vierde wand' is benadrukt, waardoor een haast voyeuristische blik op de heftige en vaak onaangename gebeurtenissen op toneel ontstaat. De ruimte zelf is zinderend geel en letterlijk drukkend.

Next to normal

team: regie Matthias Davids
kostuums Richard
Stockinger
licht en bouw Landestheater

Next to normal is een a-typische musical: hij handelt over een vrouw met een bipolaire stoornis en heeft geen happy end. De 'suburban, white picket fence' - setting die standaard de vormgeving van dit stuk bepaalt, heb ik genegeerd. In plaats daarvan een veel duisterder beeld, dat van een op Escher en Piranesi geïnspireerd doolhof - dat zich eventueel laat lezen als de binnenkant van het hoofd van de protagonist.

De trappenbouw staat vrij in de kale toneelruimte en krijgt zo, behalve adem, ook iets unheimisch. Ik gebruikte de aanwezige draaischijf om op bepaalde momenten in het stuk het hele beeld een tikje te draaien (soms 7, soms 15 graden). Dan verplaatst het middelpunt zich, verschuift het perspectief en zijn de trappen (die deels op de vaste vloer staan) niet langer verbonden. De 'getekende' perspectieflijnen vervormen mee; het verwrongen, uit balans getrokken beeld dat zo ontstaat verbeeldt de gemoedstoestand van de hoofdpersoon.

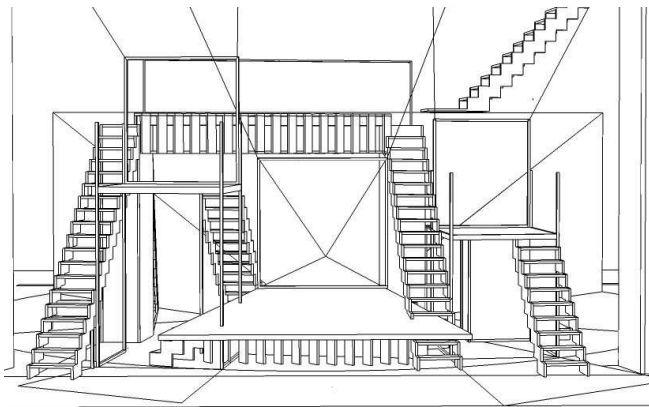

foto © Christian Brachwitz

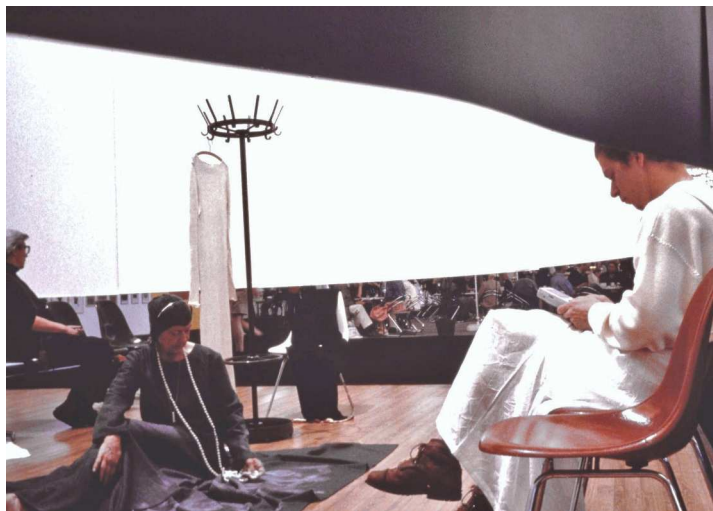
Mode & sieraad

project: installatie
opdrachtgever: Vormgevingsinstituut
ontwerp en
enscenering: Danz & Scholtes
team: licht Marc van Gelder
1993

Presentatie van samenwerking van 14 mode- en sieraadontwerpers (in duo's). In eerste instantie ontworpen voor de Kunstrai; vanwege groot succes werden we vervolgens gevraagd twee spin-offs te ontwerpen. De uitdaging was, in een relatief kleine ruimte al het werk de verdiende aandacht te geven. Verder was de presentatie nadrukkelijk bedoeld voor zowel leken als beroepsmatig geïnteresseerden.

locatie: Kunstrai, Amsterdam

Tussen de eenvormige rechthoekige stands in de Rai viel onze ronde 'tent' uit tweekleurig vinyl al van verre op. Het geheel was een kleine meter opgetild, zodat iets onthuld werd van wat zich binnen afspeelde. Publiek kon naar binnen; daar was in een strakke opstelling, maar op een vreemde verzameling van dragers, het resultaat van het mode & sieraadproject te zien. Ook waren er levende dragers: een vijftal (oude en jonge) performers 'bewoonde' de tent. Een cameravrouw maakte detailopnamen die buiten te bekijken waren.

foto's Reijn van Koolwijk

locatie: Vormgevingsinstituut,
Amsterdam

Vertaling van het project naar een zaal in het vormgevingsinstituut, voor de duur van één middag. Op de achtergrond, als Droste-effect, een uitvergroete foto van de situatie in de Kunstrai.

locatie: Museum Kruithuis,
Den Bosch

Museale vertaling van de installatie, op de zolder van het Kruithuis: lage, donkerbruine balken en de sfeer van een pannekoekhuis. Met witte gordijnen werkten we de balken weg, maakten compartimenten en gaven die hoogte. Arena's (stadionverlichting) zetten het geheel in een haast buitenaards licht. Geen levende modellen meer, maar eenzelfde *look and feel*.

Smet

project: installatie /
voorstelling
opdrachtgever: eigen initiatief
locatie: De Brakke Grond
concept
en ontwerp: Danz & Scholtes
team: regie Alix Adams
teksten Wanda Reisel
licht Marc van Gelder

1994

Eigen project, met het beeld als startpunt, over 'wat er onder de oppervlakte ligt'. Publiek betrad een kelderachtige, morsige ruimte. Vervolgens zag het een dialoog van twee acteurs vanaf een met gordijnen omgeven tribune (de teksten waren geschreven naar aanleiding van door ons aangedragen beelden, in plaats van andersom zoals te gewoonlijk), om daarna terug te keren in de eerste ruimte. Deze was intussen getransformeerd tot een hoge formele zaal met een receptie en een turnstertje. Een poging om theater en beeldende kunst te laten samengaan, wat nog geen sinecure bleek: theatergangers vonden vooral het toneeldeel de moeite waard, publiek uit de beeldende kunst-hoek alles behalve dat...

Tot stand gekomen met subsidie van het Fonds BKVB en het Amsterdams Fonds voor de kunst.

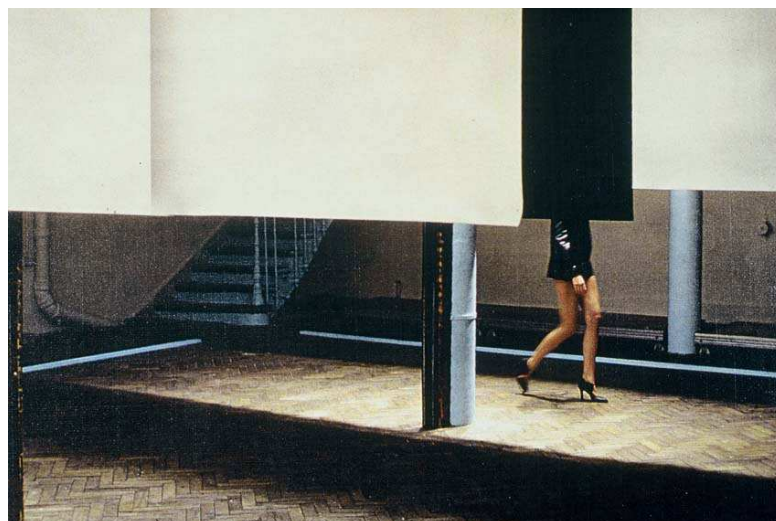

foto's Reijn van Koolwijk

Le cri néerlandais

project: modeshow
opdrachtgever: Institut Néerlandais
locatie: gymzaal in Parijs
ontwerp: Danz & Scholtes
team: mis-en-scene
Moniek Merkx
licht Marc van Gelder
bouw Schilling & Denijs

Le cri was een groep jonge modeontwerpers (oa Viktor & Rolf, Pascale Gatzon, Lucas Ossendrijver). In het geweld van de Parijse modeweek wilden zij - atypisch - een show waarbij het niet zou gaan om modellen en gezien worden, maar puur om de kleding. We doorsneden de ruimte met een drietal vinyl wanden, opgetrokken tot schouderhoogte. Publiek stond rondom. Kleren waren van veraf zichtbaar, hoofden alleen op bepaalde plekken in het parcours.

Viktor&Rolf en T  jo

Remy

project: tentoonstelling
opdrachtgever: Frozen Fountain
locatie: Frozen Fountain
ontwerp: Danz & Scholtes
licht Marc van Gelder

Vraag was het werk van de twee verschillende ontwerpers iets met elkaar te laten aangaan. We maakten een theateraal arrangement, een scene, waarin jurken en meubels met elkaar op pad lijken te zijn. Door de paspoppen 5 graden schuin te zetten, kwam er vaart in het geheel.

foto's Reijn van Koolwijk

City of dreams

project: ruimtelijk ontwerp voor openings-voorstelling

opdrachtgever: MAAS theater en dans

locatie: MAASpodium, Rotterdam

ontwerp: Marianne Burgers, Sanne Danz

team: artistieke leiding Moniek Merkx licht Gé Wegman

Volledig verzorgde rondreis door de toekomst, all inclusive.

City of Dreams was de openings-voorstelling van het nieuwe gezelschap MAAS theater en dans. De voorstelling was opgezet als een stadswandeling, waarbij haltgehouden werd op plekken als het plein, de markt, de kerk/moskee/tempel en de feesthal.

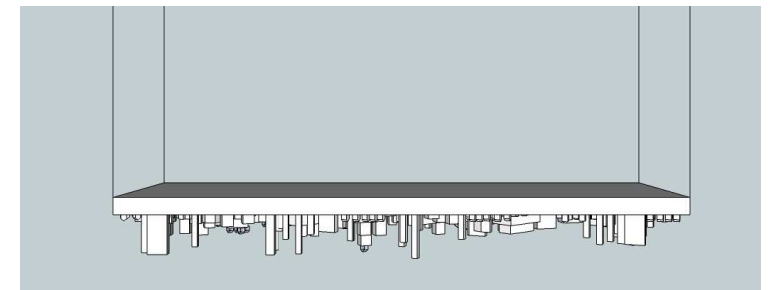
Uitgangspunt was het, samen met jong publiek, denken over de ideale stad:

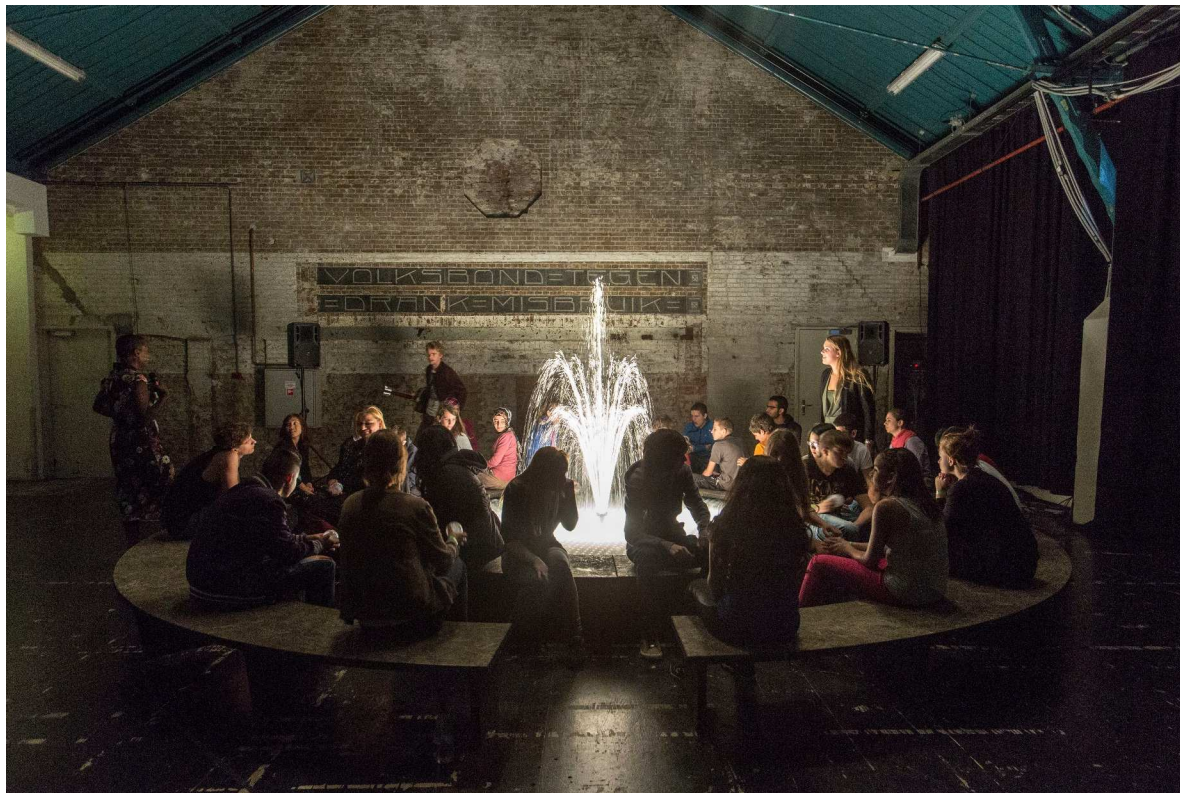
Welkom in City of Dreams. Dit is ons atelier van de toekomst, hier maken we dromen waar, gewoon omdat het kan. We spelen met goud. Veranderen moeiteloos. Delen gedachten. Dansen in de wolken. En proeven insecten of wonderwater. In City of Dreams word je opgetild uit je saaie gewone zelf, om je te laten vliegen, dromen en verdwalen. Een stad waar alles mogelijk is.

Met eenvoudige middelen (veel recycling van oude decors) pakten we het hele gebouw aan: gangen waren straten, de foyer een aankomsthal, de repetitieruimtes markthallen of een plein met fontein.

'Totaalbeleving waarin alle zintuigen zijn betrokken. Het publiek wandelt van de ene ruimte naar de andere en overal stralen de utopische fantasieën je tegemoet...een zonnige blik op de toekomst die dwars tegen het crisisdenken ingaat.' - Trouw

ontwerpschetsen voor de ontvangsthal (niet uitgevoerd)

foto's Maurice Boyer

foto's Maurice Boyer

Between realities

project: Nederlandse inzending
PQ 2015

opdrachtgever: Platform-Scenography

locatie: Praag 1

curatoren: Sigrid Merx, Iris
Schutten, Ester van
de Wiel, Sanne
Danz

team: artistieke leiding Anne
Karin ten Bosch
digitaal en analoog
ontwerp We-are-amp

2015

Gold Medal PQ 2015 for
Concept of an Exhibition

The jury were impressed by the complexity of this concept. In essence, performance design is being used to understand the city, and this in turn challenges us to think again about what performance design is and what it can do. The documentation process will allow this project to have a continuing influence beyond the period of the PQ.

De PQ is de vierjaarlijkse wereldtentoonstelling voor scenografie en theaterarchitectuur. Landen zenden de meest spraakmakende ontwerpen in, meestal in de vorm van foto's en maquettes. *Between Realities* is een project waarbij ontwerpers en kunstenaars in de publieke ruimte van Praag aan het werk gaan, in plaats van al bestaand werk tentoon te stellen.

Between Realities focust op het spanningsveld tussen enerzijds de toenemende Disneyficatie van de binnenstad van Praag en anderzijds het gewone leven dat zich natuurlijk ook blijft aandienen. Hoe deze realiteiten zich tot elkaar verhouden is onderwerp van het onderzoek.

Om dit onderzoek zichtbaar te maken ontwierpen we een presentatie als een werkende machine. De input komt uit de stedelijke ruimte en wordt aangeleverd door de kunstenaars / ontwerpers die daar aan het werk zijn en een aantal reporters die van dit werk verslag doen. De output vervolgens wordt zichtbaar in onze publishing room in het hart van de PQ-exporuimte. In dit zenuwcentrum rolt uit een rij printers een haast continue stroom foto's, tekeningen en artikelen, die door de ontwerpers van We-Are-Amp onmiddellijk op de muren én het internet worden geplaatst.

Een aantal gesprekken over de scenografie van de openbare ruimte tenslotte vindt plaats tijdens wandelingen door de stad, vooral langs de *backstage*; deelnemers dragen koptelefoons. De tours eindigen bij de *Outpost truck*, onze ontmoetingsplek in de buitenruimte.

Between Realities wordt verder ontwikkeld en kent inmiddels een aantal kleinschaligere maar succesvolle spin-offs.

project Eva Schippers foto Karin van de Wiel | studio KVDW

project Julian Hetzel foto Tineke de Lange

project Florian de Visser foto Tineke de Lange

Publishing room foto Tineke de Lange

Talking in town

foto Karin van de Wiel | studio KVDW

Publishing room

foto Karin van de Wiel | studio KVDW

Talking in town

foto Karin van de Wiel | studio KVDW

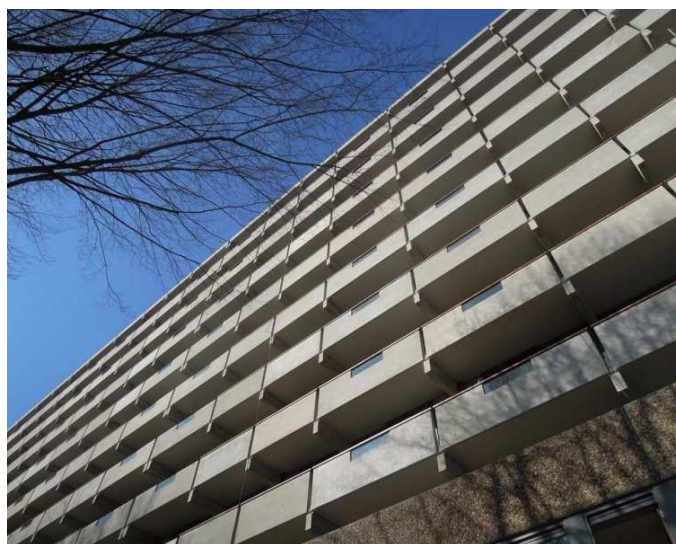

Outpost truck

foto Karin van de Wiel | studio KVDW

Kleiburg 942

project: eigen woonhuis
locatie: De Flat, Amsterdam Z-O
ontwerp: Sanne Danz
2015 - 2016 (voltooiing zomer 2016)

Onlangs kocht ik een appartement in de flat Kleiburg, een gebouw uit 1973 van Frans Ottenhof. Het gebouw is van sloop gered en door NL Architects aangepakt. De appartementen worden casco opgeleverd: binnen is het aan de bewoner. *'Kleiburg stond symbool voor de mislukking van de galerijflat an sich; voor de teloorgang van de Bijlmermeer als wijk, met zijn verhoogde wegen en monotone hoogbouw, in honingraatpatroon gerangschikt in het uitgestrekte polderlandschap; voor het falen van het modernistische ideaal, dat arbeiders uit hun krotten zou 'bevrijden' en voorzien van een woning vol licht, lucht en ruimte. Bijna alle flats werden uiteindelijk gesloopt, om plaats te maken voor bakstenen appartementsgebouwen en rijtjeshuizen.*

De architectonische strategie achter De Flat is sluw: omarm het 'monster'. Kamiel Klaasse (NL Architects): 'In het verleden hadden veel ontwerpers de neiging de galerijflat te 'bestrijden', door de galerijen te verstoppen achter decoratieve gevels of de balkons 'vrolijk' op te schilderen. Lapmiddelen waarmee je het gevecht niet gaat winnen. Ons uitgangspunt was om de kwaliteit die in Ottenhofs ontwerp besloten lag naar boven te halen en te versterken.' (Volkskrant, 13 december 2015)

Op vergelijkbare wijze pak ik de verbouwing van mijn eigen appartement aan. De plattegrond liet ik na veel vijven en zessen (nagenoeg) ongemoeid: slechts wat tussenwandjes werden gesloopt, en ik verwisselde badkamer en washok ten behoeve van een iets eerlijker oppervlakteverdeling van de slaapkamers. Verder is het devies: het prachtige sobere ruimtelijk ontwerp zo goed mogelijk naar boven halen, met hoofdrollen voor het licht en de twee dragende muren die de ruimte doorklieven.

september 2014

september 2015

december 2015

maart 2016

maart 2016

